

Az autópályán

TÓTH ANDRÁS

Már nagyon vártam ezt a pillanatot. Végre leszálltunk a Kennedy repülőtéren, New Yorkban, és felállhattam az ülésből a hosszú, unalmas út után. Hamarosan a bőröndömet átvettem, papírjaimat megnézték, majd hivatalosan is beléphettem az Egyesült Államokba. Ezután rögtön megnéztem, mikor indul a legközelebbi gép Seattle-be. Csak tizennyolc óra múlva.

Tizennyolc óra! Semmi kedvem nem volt annyit várakozni, ezért fogtam egy papírt, amire ráírtam nagy betűkkel, olvashatóan a város nevét, és azt magam előtt tartva hagytam el a légitörzset, s mentem a közeli kertvárosi részbe, hátha egészen véletlenül összefutok valakivel, aki oda tart. Csak gyalogosokat és autósokat láttam, akik nyilván örültek néztek, vagy nagyjából „Az nagyon messze van! Mit akarsz te ott!?” jelentéssel bíró pofát vágtak.

Az étvágyam is megjött sajátos stoppolásom közben, így hát betértem egy gyorsétterembe, és kértem hamburgert szalmaburgonyával és kólával. Papíromat az asztalon hagytam, hátha, egészen véletlenül, történik valami. Épp hozzáláttam az evéshez, amikor valaki megszólított a hátam mögül:

– Nem akarlak zavarni!

Hátrafordultam, és egy fiatal, szemüveges, latin-amerikai külsejű fazon állt mögöttem.

– Látom, hogy van nálad egy Seattle feliratú papír. Gondolom, oda szeretnél elmenni.

– Te el tudnál vinni oda? – majdnem felálltam, de hirtelen meggondoltam magam, és inkább ülve maradtam.

– Igen! Hektor García vagyok, kamionsofőr, és pont oda tartok – mutatott nekem egy igazolványt.

– Én Vajda Róbert, Magyarországról! – ekkor viszont már felálltam és kezet is fogtam vele, majd visszaültem. – Igazából lenne pénzem repülőre, csak holnap reggel kilenckor indul, én pedig addig nem akarok várni.

– Én hétkor indulnék, két órával korábban!

Két órával az én gépem előtt! Még addig is nagyon sok idő van hátra, de nem bánom, elmegyek vele. Kamionnal tovább tart az út ugyan, de talán sokkal nagyobb élmény lehet, mint repülőre ülni, ráadásul jóval olcsóbb. Nem is vártam a válaszzal:

– Rendben van! Azt hiszem, veled tartok.

A sofőr ahelyett, hogy mondott volna valamit, inkább elővett egy cetlit és egy tollat, amire írt valamit, azt pedig átadta nekem. Elolvastam, arra tippeltem, hogy egy címet írhatott rá. Közben ő meg is erősítette ezt:

– Ez egy autóalkatrész-gyár, elég közel a Kennedy repülőtérhez. A reptérhez közeli moteltől tíz perc gyalog. Amit az alá írtam, az a telefonszámom, arra az esetre, hogy felhívhas, ha mégis meggondolnád magad, és inkább repülsz.

– Megcsörgetlek most! Az lesz az én számom! – vettem elő a telefonomat.

Erre az idegen is előhúzta zsebéből a sajátját, majd miután rácsörögtem, elmentette a számot. Azután elment, én pedig nagy boldogan folytattam az étkezést. El sem akartam hinni, hogy így rám mosolygott a szerencse. Mégiscsak találtam valakit, aki el tud vinni Seattle-be. Még ha sokat is kell várnom, de van annyi pénzem, hogy bejelentkezzek egy motelbe és ott töltssem az éjszakát. Elfogyasztottam, amit vettem, majd kibéreltem egy szobát az említett helyen, a délután folyamán pedig lezuhanyoztam, vásároltam még egy szendvicset a büfében, hat órára beállítottam az ébresztőórát, majd eltettem magam a következő napra.

Szerencsére sikerült időben felkelnem reggel. Gyorsan összekaptam magam és indultam a megadott címre. A gyárudvarra érve rögtön megláttam egy fekete kenworth kamiont, melynek nagy, hosszú, fehér pótkocsijába már pakolták is a targoncások az árut. Az a bizonyos Hektor épp az arra kijelölt helyen cigarettázott. Odamentem hozzá és köszöntem:

– Jó reggelt! – vettem elő egy cigarettát a zsebemből.

– Szia! Látom, időben érkezted! – fogott velem kezet. – Nekem még lesz egy kis dolgom indulás előtt, ha elszívtad, ülj be nyugodtan, a bőröndöt és a táskát pedig tedd csak az ülés mögé.

Miután elszívtam a cigit, elhelyezkedtem a járműben. Az ülések mögött volt egy ágy, ahol, gondolom, aludni is tud, ha éppen nem tud megszállni egy fogadóban. Arra raktam le a holmijaimat, utána pedig vártam. Nemsokára elérkezett a reggel hét óra. Odakint végeztek a rakodással, a sofőr beült

mellém a volán mögé, aztán elindultunk.

Brooklyn déli peremének forgalmas autópályáján kerültük meg a várost. Jóformán a természet vett körül minket, persze azért néha feltűntek a külváros kertes házai és háztömbjei, merthogy többször érintettük a várost. Közben a pénztárcámért nyúlva fordultam a sofőrhöz:

– Mennyivel tartozom a fuvarért?

– Kérlek, hagyd! – intett egyet.

– Lett volna pénzem repülőre, csak kivárni nem akartam! – erősködtem tovább.

– Nem fontos! Jó, hogy itt leszel velem és lesz egy útitársam, mert egyébként unalmas egész nap egyedül. De, ha nagyon akarod, csináljuk úgy, hogy elkérem a benzinár felét, és ha megállunk valahol, te fizeted a szállás felét, és amit te eszel és iszol. Jó lesz így?

– Nekem jó, köszönöm! – azzal visszaraktam a tárcát a zsebembe.

Miután átmentünk a Brooklyn-hídon, Manhattan szélének felhőkarcolói mellett haladtunk tovább, a Hudson mentén. Utunkat beszélgetéssel tettük érdekesebbé.

– Mondd csak, Róbert! Mi szél hozott téged ide, Amerikába? – nézett rám Hektor.

– Az utóbbi években Angliában voltam segédmunkás az építőiparban. Oda egy barátommal vándoroltam ki, annak egy rokonához Magyarország nyugati részéről, miután 2006-ban, odahaza befejeztem a középiskolát.

– Magyarország! Nem ismerem!

– Kicsi ország, Közép-Európában található.

– Na és mi dolgod van Seattle-ben?

– Oda az édesanyám testvére emigrált a családjával, még 1991-ben.

– Hogyan kerültél vele kapcsolatba?

– Egy olyan alkalommal, amikor én is hazamentem és ő is otthon volt, beszélgettünk arról, hogy szeretnék elmenni hozzá, ő beleegyezett, és azóta is tartjuk a kapcsolatot skype-on.

– Mivel foglalkozik?

– Amikor kivándorolt, még egyszerű kamionsofőr volt, de mára már megcsinálta a szerencséjét, és van egy kamionos vállalata, a Northwest. Nagybátyámat egyébként Charles Borosnak hívják, merthogy angolosította a nevét.

– Charles Boros, Northwest! Hallottam már róluk!

– Mi a helyzet veled, Hektor?

– Nekem a szüleim Mexikóból vándoroltak Seattle-be, én már ott születtem, ott nőttem föl és ott is lakom. Így, felnőtt fejjel pedig magánkamionosként járom ezt az országot, odahaza egy asszony és egy kislány vár rám. Most egy kicsit otthon is leszek.

A folyó alatti alagúton átkeltünk New Jersey-be, majd miután elhagytuk

New York elővárosait, rátértünk az Interstate 80-as autópályára. Néztem mindent, ami kint volt. Fákkal borított, dombos vidék vett körül minket, itt-ott tisztásokkal, de ott volt még a forgalom, a mellettünk elhaladó autók, más kamionok, s a pálya által érintett városok peremei.

– Jó sűrűn lakott része ez az országnak – fordultam Hektor felé.

– Itt, az ország keleti harmadában él a legtöbb ember, a nagyvárosok is főleg ezen a részen találhatók, pláne itt északkeleten.

A nap végén, Ohióban áttértünk az Interstate 90-es autópályára. Ekkor már másfajta vidék következett. A dombok és erdők helyét síkság vette át szántóföldekkel és legelőkkel. A társam pedig így szólt:

– Ez a 90-es az ország leghosszabb autópályája, egészen Seattle-ig ezen fogunk utazni.

– És a 80-as, amin eddig jöttünk, az hol ér véget?

– San Francisco belvárosában. Egyébként pont az a második leghosszabb autópályánk.

Hosszú utazás után, az esti órákban, Chicago belvárosában álltunk meg, a sztráda mellett, egy amolyan pizzéria és söröző jellegű kamionos pihenőben. Közösén kifizettünk egy szobát aznap éjszakára, majd vacsorázni ültünk. Hosszan nézegettük a menüt, de végül sikerült választanunk.

– Egy cowboy pizza! Az első amerikai pizzám! – mondtam, miután eldöntöttem, mit fogok enni. – Van rajta szalámi, pirított szalonna, rostos sült marha, chilis paprika, hagyma és sajt. Egyébként paradicsomszós alapú.

– Az jó! Az enyémet úgy hívják, hogy kövér leszek – tette le társam az étlapot.

– Na és mi van rajta?

– Ballpark mustáros alapú, a feltétei: pirított szalonna, sült kolbász karikák, grillezett csirke, grillezett hagyma, csípős zöldpaprika meg sajt.

Az étel mellé rostos baracklevet is kértünk, majd leadtuk a rendelést és vártuk, hogy elkészüljenek. Az üdítőket viszont hamar kihozták elénk.

– Szeretem ezt a helyet! – így a sofőröm, miután kortyolt egyet az italába. – Mindig betérek ide, amikor éppen erre járok. Imádom a pizzát, ezek pedig nagyon jóra csinálják!

– Én is szeretem! Odahaza és Londonban is eljártam ilyen helyekre – ittam bele a saját üdítőmbe.

Nemsokára a kért ételek is elkészültek, letették elénk, majd miután megvacsoráztunk, közösén rendeltünk egy kínai pizzát is elvitelre. Gondoltuk, jó lesz holnap napközben. Ezután belefért még két brooklyn lager lefekvés előtt, így hát sörözéssel és beszélgetéssel zártuk a napot.

– Jó régen találkoztál már a szüleiddel, igaz, Róbert? – kérdezte Hektor.

– Még a nyár végén voltam odahaza utoljára. Nem felejtettem el az anyanyelvem, mert a skype-on, és amikor otthon vagyok, azon a nyelven

beszélgetek a családtagjaimmal. A jó öreg Charles Borossal is tudok magyarul kommunikálni, bár rajta meglátszik, hogy átvette az amerikai akcentust. Annyira végül is nem hiányzik az otthonom. Angliában volt jól fizető munkahelyem, barátnőm, barát, akivel eljárhatok bulizni. Meg aztán régi vágyam az is, hogy átjöjjenek ide, Amerikába.

– Az angol nyelvet is alaposan megtanultad. Persze nem úgy beszélsz, mint egy amerikai, de abszolút megértelek.

– Hát igen! Fontos is az idegen nyelv, ha az ember más országban él. Az angol nagyon sok országban beszélik második nyelvként. Ezt pedig onnan tudom, hogy az elmúlt hét évben rövidebb időkre vállaltam munkát Németországban, Franciaországban és Spanyolországban. Mielőtt elhagytam az otthonomat, azelőtt is voltam kirándulás vagy nyaralás céljából Szlovákiában, Horvátországban és Ausztriában.

– Ami az én múltamat illeti, én sem mindig voltam magánszofőr. Régebben egy vállalkozónak voltam az egyik sofőrje, csak aztán összespóroltam elég pénzt, és meg tudtam venni az egyik kamionját pótkocsival együtt, és azóta is azzal járok.

– Így legalább a magad ura lehetsz. Az jó dolog, nem?

– Igen, de attól még nem adatik meg, hogy mindennap hazamehessek a munkámból, a saját ágyamban keljek reggelente, esténként a családommal lehessenek. De nem bánom, mert egyébként szeretem ezt a munkát. Bejárhatom az egész országot, persze nem számítva Hawaii és Alaszkát.

Lefekvés előtt elszívtunk még két szál cigarettát a bejárat előtt. Reggel alaposan meg lett tankolva a kamion, amit együtt kifizettünk, majd folytatódott az utazás. Ahogy keresztülmentünk Chicagón, hozzá is láttunk a szójaszószos alapú kínai pizzánkhoz, amin volt máj, gondolom kínai, szecsuanai csirke, rákhús, piros paprika, csípős zöldpaprika, hagyma és sajt. Miután elhagytuk a várost és az elővárosain is túljutottunk, újra fogadott minket a pusztaság, ameddig a szem ellátott. Fák is csak elszórtan álltak az út mellett, vagy valamivel beljebb.

– A Közép-Nyugat! Amerika éléskamrája! – lettem figyelmes egy traktorra, amelyik éppen a földet szántotta hozzánk közel.

– Itt termelik meg a legtöbb ételmiszert az amerikai nép számára. Az országnak ezen a részén nagyon sokan élnek növénytermesztésből vagy állattenyésztésből.

– De városok azért vannak!?

– Persze! Sőt, a legtöbb itteni ember azokban is lakik, de azért vannak, akik leélik az egész életüket a farmokon.

Minnesota déli részén jártunk már, amikor úgy éreztük, itt az ebéd ideje. Hátról elővettem azt, ami még maradt a pizzából. Miután elfogyasztottuk, egy hatalmas szarvasmarhacsordára lettem figyelmes. A nagy, kövér jószágok békésen legelésztek a sztrádától beljebb. Miután elhaladtunk

mellettük, a gazdájukat is láthattam: egy lovon ülő, cowboy ruhába öltözött férfit.

– A hamburger alapanyaga! – tettem egy megjegyzést a legelő állatokra.

– Nemcsak a hamburgeré, hanem mindené, amiben van marhahús – így Hektor.

Dél-Dakota közepén ismét ránk esteledett, és megálltunk egy igen hangulatos kamionos pihenőben. A hely kívülről úgy nézett ki, mint egy kocsmá a westernfilmekben, miután beléptünk, láthattam, hogy belül is. Fából voltak a falak, a bútorzat, a pult, a lépcsők, de még a padló is. A pulthoz állva azt is láthattam, hogy ez egy önkiszolgáló étterem, ahol hamburger, hot-dog, wrap, gyros és tacos a kínálat. Étlapok egyáltalán nem voltak, csak egy árlista a falon.

– Mondd csak te előbb, hogy mit kérsz! – mondta nekem Hektor.

– Egy hot-dogot szeretnék! – fordultam a kiszolgáló felé.

– Mit szeretnél bele? – így a pult mögött álló hölgy.

– Sült kolbászt, pirított szalonnát, uborkát, mustárt, ketchupot és füstölt sajtot, és kérek még egy nagy kólát – válaszoltam némi gondolkodás után.

Mihelyt végeztem, az útitársam lépett a helyemre:

– Tacost kérek darált hússal, chilis babbal, kukoricával, chili szósszal, sajttal és egy nagy kólával.

Miután fizettünk, helyet foglaltunk az egyik asztalnál. Vacsorázásunk közben csupán egy vendég lépett még be az étkezőbe, egy korosodó, bajuszos úr, aki wrapot kért, és leült a bejárathoz legközelebb. Én és Hektor, a magunk étkezése után kértünk még egy-egy üveg coronitát, amikhez citromkarikákat is kaptunk.

– Ezt a sört így szokták fogyasztani – így a nő, miután mindkét üvegbe nyomott citromot.

Miután fizettünk a söröket, nem volt kedvünk bent elfogyasztani, így hát kimentünk az épület elé, ahol rágyújtottunk.

– Hogy ízlik? – kérdezte Hektor, miután mindketten belekortyoltunk az italunkba.

– Bevallom, én még soha életemben nem ittam mexikói sört. Ez egészen másfajta is, mint amit eddig valaha is ittam, viszont nem rossz.

– Nem rossz ez, én szeretem! – kortyolt és szívott egyet a társam.

– De szép kutya! – sétáltam oda egy fehér alapon barna foltos border collie kutyaához, ami az ajtó előtt állt.

Éppen simogattam a fejét, amikor kijött dohányozni a férfi, aki nemrég lépett be az étkezőbe. Meg is szólított:

– Aranyos jószág, ugye?

– Az öné? – kérdeztem az idegent.

– Igen, az enyém, Rustynak hívják.

– Az egyik legértelmesebb ez a fajta. Pásztorkutya, a terelő fajtából! – mondtam.

– És persze rendeznek is nekik terelőversenyeket. Sőt, bajnokságokat is! Ami azt illeti, én is egy marhaterelő versenyről jövök Texasból – nézett a járműve, egy nagy, piros dodge felé, ami a mi kamionunk mellett parkolt. – Negyedik helyezést értem el huszonöt résztvevőből. Az elég szép eredmény, nem?

– Ennek a kutyafajtának jó nagy is a mozgásigénye – mutatott az állatra, és bekapcsolódott a társam a beszélgetésbe.

– Szerencsére itt lakok egy farmon a közelben. Van rengeteg marhám, egy oltári nagy legelőm, úgyhogy a kutyusnak van lehetősége gyakorolni és kifutkározni magát – biccentett az öreg a jószága felé.

– Szóval versenyzik! – ütögettem meg az eb fejét.

– Igen, és ért már el a legutóbbinál jobb eredményt is. Tavaly Kaliforniában például negyvenből lett első.

Miután a kamionossal megittam a sört, és a helybélivel is beszélgettünk, elszívtunk még egy-egy szál cigarettát a szobánkban, és eltettük magunkat a következő napra. Utunk folytatódott tovább Dél-Dakota közepén, de amint elhagytuk az államot, a Közép-Nyugatot is magunk mögött tudtuk, és Wyomingon át áttértünk Montanába, ahol sokáig tartott még az alföld, de egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy a messzi távolban már hegyek is látszanak.

– Végre hegyvidék! – lelkesedtem, ahogy nézem őket.

– Odébb vannak még azok! – szólt Hektor.

– Kicsit sokáig tartott az alföld, nem gondolod?

Idővel a hegyek egyre nagyobbaknak és közelebbieknek tűntek. Maga a pusztaság is dombvidékké változott, végül ránk esteledett, és csak a kamion lámpájának fényénél ugyan, de láttam, hogy fák vesznek körül minket.

– Ez az északnyugati rész a legerdősebb, igaz Hektor? – kérdeztem a társamat.

– Szerencsére! Szeretem az erdőt, kiskoromban sokat kirándultam a Seattle körüli erdőkben és hegyekben, még mostanában is eljárók oda a családdal, ha hosszabb ideig vagyok otthon. Nincs is jobb egy kirándulásnál a természetben.

– Azt hiszem! Én is erdős-hegyes helyen nőttem föl. Amíg odahaza voltam, én is sokat voltam a rengetegben.

A nagyon késő esti órákban álltunk meg, már Idahóban, és mindketten ugyanazt kértük vacsorára: kirántott húst szalmaburgonyával. Evés közben épp kinéztem az ablakon és láthattam, hogy egy világoskék western star parkolt le Hektor kenworthja mellé. Vezetője, egy magas, világosbarna hajjú, kórszakállas férfi a mellettünk lévő asztalnál foglalt helyet.

Az étkezés után elhatároztuk, hogy elszívunk még egy-egy szál cigarettát,

és kimentünk a bejárat mellé. Amint rágyújtottunk, csatlakozott hozzánk a férfi is a szomszéd asztaltól. Pulóverét bent hagyta, így láthattam bal karjának tetoválásait.

– Mit jelképeznek azok a tetkók? – bólintottam egyet a férfinak.

– Ez itt, kérlek, egy emléktetkő! – veregette az egész, sötétkékre pingált felkarját díszítő hosszú, fehér hajú; földig érő, fehér ruhát viselő jégkirálynő-féleséget.

– Kinek az emléke? – kérdeztem.

– Nem kinek, minek!? Azt jelenti, hogy én is megcsináltam azt a bizonyos észak-kanadai kamionozást.

– Arra gondolsz, amikor a befagyott tavakon vizitek a cuccost a gyémántbányákba?

– Arra bizony! Én mondom, életveszélyes vállalkozás, sokan otthagyták már a fogukat. Nem csodálom, hogy nagyon sok kamionos nem csinálná.

– Én semmi pénzért nem vállalkoznék rá! Nekem családom van, és különben is, gyűlölöm a telet – így Hektor.

– Engem is két gyerek és egy asszony vár otthon, Phoenixben. De ettől még nekivágtam, végig kitartottam, de én sem megyek vissza még egyszer – az idegen ezután megmutatta felkarja belső részét. – Ez az űrhajó csak úgy jött magától – továbbra az alkarját simogatta, ahol egy remekül kidolgozott tigris zöld levelek vettek körül. – Ez meg annak a szimbóluma, hogy a tigris évében születtem, persze a kínai horoszkóp szerint.

– Látom, hogy van egy western star logó is a kézfejedem – mondta neki Hektor.

– Azért, mert ilyen kamiont vezetek! – mutatott a járműre, amellyel érkezett.

Az idegennel való beszélgetés után harmadszor is elérkezett a lefekvés ideje, és aludni tértünk. Reggel már kezdődhetett az út utolsó szakasza, rövid idő elteltével hagytuk el Idaho államot, és végre Washington államban jártunk, ahol továbbra is fenyveserdők vettek körül minket. Egyszer csak figyelmes lettem egy alaposan megpakolt fákát szállító kamionra, ami lassan cammogott előttünk.

– Itt, északnyugaton az erdőgazdálkodás jövedelmező üzlet, ugye? – kérdeztem, miközben lassan utolértük.

– Igen, és nagyon sok a fatelep is, akárcsak a fafeldolgozó üzem, ahová az erdőkből viszik az anyagot – kezdte meg Hektor az előzést.

– Biztos jó nehéz a rakománya! – néztem előzés közben a másik jármű pótkocsiján lévő vastag, hosszú törzseket és a darut az utastere mögött.

Lehagytuk az illetőt, majd tovább haladtunk úticélunk felé a rengetegeken át. A késő délelőtti órákban kezdett növekedni a forgalom, egyre több autó és tehergépkocsi jelent meg az utakon, ahogy elhaladtunk Seattle elővárosai mellett, mígnem egy hídra rátérve megláthattam magának a városnak a

zöld peremvidékeit.

– Megérkeztünk! – kapott el a lelkesedés a folyó fölött.

– Ez még azért nem maga a város! – szólt rám a sofőr.

A hidat elhagyva egy alagútba tértünk, ahol zavartalanul haladhattunk a kertvárosi rész alatt. Ekkor már a telefonomat is elővettem, hogy értesítem Charles bácsit az érkezésemről, s miután a kamionossal kiértem az alagútból, és megláttam Seattle házait, azt is megbeszéltük, hogy hová is jöjjön értem.

Továbbhaladva a városban látszottak már a háztömbök és a távolabbi felhőkarcolók. Közben figyeltem a bonyolult útrendszert, ahol alattunk és fölöttünk is voltak autóutak, melyeken csakúgy, mint körülöttünk, igen sok jármű haladt.

– Nem semmi ez a kavalkád, hallod-e? – tettem egy megjegyzést a kint látottakra.

– Nekem mondd! Elég bonyolult ez az útrendszer, az Interstate 5 autópálya, ami kezdődik a kaliforniai-mexikói határnál és tart Brit Kolumbiáig, az ott van lent! – mutatott a társam egy útra, ami pont alattunk haladt.

Amint végérvényesen letértünk a sztrádáról, a város gyárakkal teli ipartelepére értünk, ahol az egyik gyár udvarán álltunk meg, s megláttam a nagybátyámat, egy kopasz, bajuszos, korosodó férfit, amint feleségével együtt várakozott rám. Hektor leállította a gépét, majd vele együtt kiszálltam.

– Charles bácsi! – közelítettem a rokonaim felé.

– Robi! Hogy vagy mindig? – fogadott amaz tárt karokkal, majd átöleltük egymást, és a feleségével is elkezdtem puszilkodni. – Eliz néni! – mondtam a hölgynek.

– Hogy tetszik a város, fiam? – vert vállon az öreg.

– Eddig még nem láttam belőle sok mindent.

– Jól fogod itt érezni magad!

– Mindjárt visszajövök! – tartottam fel az ujjam rokonomra nézve.

Indultam vissza a kamion felé, amikor láttam, hogy előtte állva Hektorral is társalog egy fiatal, barna bőrű hölgy, aki egy kislánnyal érkezett. A férfi felém fordult, mikor észrevette, hogy mellé álltam.

– Robi! A feleségem, Maria és a kislányunk, Angelina! – mutatott a társaira.

– Sziasztok! – köszöntem nekik, majd visszaköszönésük után a családfőnek nyújtottam a kezem. – Barátom! Köszönöm, hogy elhoztál idáig! Jó volt veled átutazni az országot!

– Kérlek! Szóra sem érdemes! Nagyon élveztem az utazást, jó volt veled beszélgetni! – fogta meg a kezem.

– A legjobbakat nektek!

– Ahogy neked is! Remélem, szép élet vár itt rád.

Búcsúzkodásunk után visszamentem a rokonaimhoz, akikkel együtt elhagytam a gyár udvarát, és a holmijaimat bepakoltam kocsiuk csomagtartójába, majd beültem a hátsó ülésükre. Lassan elhagytuk az ipartelepét, és a déli, fákkal teli, kertes házas övezeten keresztül folytattam az utamat, mígnem megálltunk egy nagy, barna, piros tetős ház előtt, melynek két garáza kiállt az épület elejéből. Kiszálltunk a járműből, és hivatalosan is kezdődhetett a seattle-i életem.

